ATLETISMUL NOSTRU A PIERDUT TEREN ÎN CURSA MARILOR AFIRMĂRI INTERNAȚIONALE

Întrecerile de atletism din cadrul Olimpiadei a XXII-a, desfășurate pe Stadionul central „V.I. Lenin" de la Lujniki, au prilejuit dispute de ridicat nivel valoric, încheiate cu numeroase recorduri (7 mondiale și 19 olimpice), cu o mulțime de performanțe deosebite. Concursurile au fost abordate de un mare număr de atleți și atlete, cei mai mulți dintre sportivii angajați în întrecere la Jocurile de la Moscova. În probele de atletism (24 masculine și 14 feminine) au luat parte reprezentanți a 65 de țări, din cele 81 delegații sportive la Olimpiada a XXII-a.

În competiția feminină au luat parte atlete din 42 de țări. Dintre acestea: 9 țări au obținut medalii, 13 au avut puncte și 16 au avut finaliste:

	1	2	3	4	5	6	7	8
U.R.S.S.	7	6	5	2	2	3	2	1
R.D. Germană	5	5	5	7	5	3	2	2
Italia	1	—	—	1	—	—	—	1
Cuba	1	—	—	—	—	—	—	—
Polonia	—	1	1	1	1	2	1	1
Bulgaria	—	1	—	1	2	1	2	2
Cehoslovacia	—	1	—	—	—	1	—	—
M. Britanie	—	—	2	—	1	2	—	3
Jamaica	—	—	1	—	—	1	—	—
România	—	—	—	1	—	1	2	2
Suedia	—	—	—	1	—	—	—	—
Ungaria	—	—	—	—	2	—	—	—
Franța	—	—	—	—	1	—	1	—
Australia	—	—	—	—	—	—	2	—
Belgia	—	—	—	—	—	—	1	—
Finlanda	—	—	—	—	—	—	1	—

În disputele masculine, din cele 65 de țări participante, 17 au obținut medalii, 27 au „punctat" (atleți clasați în primele 6 locuri) și 28 au avut finaliști (locurile 1—8). Rezultă deci că 37 de țări n-au avut reprezentanți în nici una dintre cele 24 finale!.

	1	2	3	4	5	6	7	8
U.R.S.S.	8	8	7	6	3	3	—	6
R.D. Germană	6	3	5	4	4	3	3	2
M. Britanie	4	2	2	2	1	—	1	2
Polonia	2	3	—	—	2	3	5	1
Etiopia	2	—	2	1	—	—	1	—
Italia	2	—	1	—	1	1	1	1
Cuba	—	2	1	2	1	—	—	1
Tanzania	—	2	—	—	—	—	—	—
Finlanda	—	1	1	1	2	2	—	—
Spania	—	1	—	1	2	1	2	—
Australia	—	1	—	—	1	—	—	2
Cehoslovacia	—	1	—	—	—	1	1	—
Olanda	—	1	—	—	—	—	—	—
Franța	—	—	1	2	1	—	3	1
Brazilia	—	—	1	1	1	—	—	1
Bulgaria	—	—	1	—	—	3	2	3
Jamaica	—	—	1	—	—	—	—	—
Austria	—	—	—	1	1	1	—	—
Ungaria	—	—	—	1	—	—	1	1
Irlanda	—	—	—	1	—	—	1	—
Suedia	—	—	—	1	—	—	—	—
Elveția	—	—	—	—	2	—	1	—
Iugoslavia	—	—	—	—	1	1	—	1
Belgia	—	—	—	—	1	—	—	—
Trinidad-Tobago	—	—	—	—	—	2	—	1
Mexic	—	—	—	—	—	2	—	—
România	—	—	—	—	—	1	1	—
Nigeria	—	—	—	—	—	—	1	—

De ce n-au fost decit 21, cind ar fi putut fi 126 ?...

În mod cert, pentru pregătirea participării la Jocurile Olimpice **nu sint suficienți doar cei 4 ani care despart două ediții ale Jocurilor,** un ciclu olimpic cum se numește, **ci mai mulți,** MINIMUM 5—6 ANI. Conștientă de faptul că un performer autentic, cu veleități de clasare bună la Olimpiadă, nu se poate forma decit în minimum 5—6 ani, Federația noastră de specialitate a pornit la drumul spre Moscova '80, încă de la jumătatea ciclului olimpic München-Montreal ! Și, între altele, a stabilit, în principiu desigur, ca **din lotul olimpic avînd ca obiectiv J.O. din 1980, în anul 1975 să facă parte minimum 300 de atleți și atlete** și că, potrivit fireștilor exigențe, în continuă creștere, ale selecționării, lotul să fie restrins treptat pînă la 70 de atleți în 1980, dintre care să fie aleși cei mai merituoși pentru a face deplasarea la Olimpiadă.

În legătură cu aceasta trebuie subliniat faptul că, la prima vedere, F.R.A. s-a arătat prea modestă în aprecierea, de pildă, a celor 70 de atleți prevăzuți a face parte din lotul olimpic în 1980, din moment ce, potrivit, regulilor olimpice, la Jocuri avea dreptul să inscrie 118 concurenți titulari și 8 rezerve ; deci 126 de atleți ! F.R.A. cunoștea însă anumite limite-frînă, determinate de însăși dezvoltarea inegală a atletismului nostru de performanță, care îi impuneau să prevadă doar 70 de atleți și din care abia să-i aleagă pe „olimpici".

Poate părea paradoxal, astăzi, dar mai simplă a fost, în cele din urmă, stabilirea lotului olimpic la „cota" anului 1980, decit alegerea celor 300 de atleți cu care să se pornească la drum în campania olimpică pentru Moscova !... Și aceasta, pentru simplul motiv, că, în mod practic, **în anul 1975 nu s-au găsit 300 de tineri atleți despre care să se poată afirma că pînă în 1980 progresele lor l-ar putea face competitivi pentru marea întrecere...** De fapt, dată fiind penuria de valori certe sau de valori — speranțe ale atletismului nostru, **operația nominalizării unui lot larg pentru J.O. din 1984, care trebuie efectuată de pe acum, întimpină aceleași dificultăți reale, aceleași riscuri ale prognozei.**

Am studiat un tabel al lotului olimpic stabilit pentru anul **1977,** deci primul din ciclul olimpic Montreal — Moscova. El cuprinde două categorii de atleți : **consacrați** și de **perspectivă.** 4 băieți și 5 fete la consacrați, 41 băieți și 25 fete la perspectivă. Era vorba, lesne de înțeles, de atleții cu posibilități de a deveni „olimpici" în 1980. Tabelul respectiv a fost rodul unei serioase analize a atletismului, la elaborarea lui fiind consultați mulți antrenori și, evident... statisticile. Ce constatăm recitind acum acest tabel ? Din lotul consacraților au ajuns la Moscova, la J.O. : **Ilie Floroiu, Natalia Mărășescu, Cornelia Popa și Eva Zörgö-Raduly,** iar Argentina Menis a fost undeva pe aproape. În schimb, dintre atleții de perspectivă în 1977, au devenit certitudini olimpice în 1980, doar **Horia Toboc, Nicolae Voicu, Adrian Proteasa, Iboia Korodi și Elena Tărîță.** Deci 3,3% ! Este drept, mai sint unii atleți, dintre cei nominalizați în 1977, care au făcut parte din lotul olimpic 1980, dar n-au concurat la J.O. : **Niculina Vasile, Gabriela Ionescu, Dan Betini.** Alți cîțiva au progresat ca performanță, dar destui sint cei care **au abandonat atletismul sau care** au dispărut în anonimatul mediocrității...

La întocmirea de către F.R.A. a lotului „olimpic inițial" s-au avut în vedere, în primul rînd, propunerile Consiliilor județene pentru educație fizică și sport. Acestea au prezentat listele cu atleții — consacrați și de perspectivă — pe care îi vedeau capabili să figureze în lot, stabilind, pentru fiecare dintre ei, obiectivul de performanță de atins în anul 1980. O asemenea acțiune nu este un fapt oarecare, o simplă operație de rutină, să-i zicem, ci angajamentul fiecărui for sportiv județean față de atletism în mod special, în contextul general al sportului nostru...

În afara a 4 județe **(Harghita, Ialomița, Ilfov și Olt)** care nu s-au angajat (!?) să dea nici un atlet capabil de a deveni olimpic, toate celelalte și-au nominalizat speranțele și certitudinile pentru J.O. '80. Din lunga listă de atleți, propusă atunci, 11 au ajuns, în final, la Olimpiadă : **Floroiu și Toboc** (jud. Constanța), **Iboia Korodi** (jud. Arad), **Bichea** (jud. Sibiu), **Elena Tărîță** (jud. Neamț), **Eva Zörgö-Raduly** (jud. Cluj), **Copu, Voicu, Proteasa, Cornelia Popa și Florența Țacu** (mun. București). În paranteze am trecut, **cum se vede,** județele care **l-au nominalizat** inițial pe acești sportivi. Este interesant, că, în ceea ce-i privește pe aceștia, obiectivele lor cifrice au fost îndeplinite sau au fost în imediata apropiere a rezultatelor prevăzute pentru 1980.

În schimb, în afară de faptul că despre mulți dintre nominalizați nu se mai știe nimic ca performeri, altora li s-au stabilit — nu știm pe ce bază ! — niște obiective de performanță care și atunci, dar mai ales acum, apar cu totul exagerate, asta ca să nu spunem altfel ! Iată, la intimplare, cîteva exemple de astfel de „exagerări" : **Mircea Mihail** (Dolj) 17,30 m la triplu (anul acesta 15,86 m), **Aurel Niculescu** (Timiș) 13:00,0 (!!) la 5000 m (13:54,4), **Dorina Șumălan** (Caraș-Severin) 64,00 m la disc și 19,50 m la greutate (47,34 m și, respectiv 14,15 m), **Tudor Stan** (București) 76,00 m la ciocan (70,02 m), **Gheorghe Crăciunescu** (București) 21,00 m la greutate (17,30 m), **Maricel Onciu** (București) 2,22 m la înălțime (2,10 m), **Elena Marinescu** (București) 1,95 m la înălțime (1,74 m) etc.

Dacă aceste rezultate — ca și celelalte **ar fi fost îndeplinite !...**

Încă o dată însă se dovedește **un anume aspect de formalism, de lipsă de răspundere, care dăinuie** în atletismul nostru.

De aceea, la ediția a XXII-a a Jocurilor au fost prezenți doar 21 de atleți români (13 fete și 8 băieți), participanți la 8 probe, din cele 14 feminine și, respectiv, la 7 probe din cele 24 masculine. Participarea, departe de cerințe, reflectă însă **slaba dezvoltare a atletismului nostru, munca de suprafață, de mîntuială pe care o duc mulți dintre specialiști, secțiile de atletism din cluburi și asociații, școlile și liceele noastre**

O carență care se permanentizează: neobținerea „formei sportive" la momentul dorit !

În urmă cu mai bine de un an se scria în ziarul nostru : „**Avem, din păcate, prea puțini atleți capabili de mari performanțe și doar la un mănunchi de probe, dar aceștia — în primul rînd aceștia ! — trebuie astfel pregătiți, în răgazul rămas pînă la J.O., încît valoarea lor să devină realmente competitivă ! MUNCA, cu toate aspectele și implicațiile ei, ESTE SINGURA CHEIE CARE POATE DESCHIDE POARTA SUCCESULUI OLIMPIC !**".

Ei bine, ce ne-a arătat activitatea de pregătire a campaniei olimpice 1980 ? În primul rînd că, la modul general, după Jocurile de la Montreal, din 1976, s-a lucrat mai bine și mai mult în atletism. Neîndoios aceasta. Repetatele controale efectuate la antrenamente au demonstrat, nu o dată, că s-a muncit mai bine decit pentru Olimpiada trecută acolo unde, precum se știe, rezultatele atleților noștri au fost, de asemenea, nesatisfăcătoare. S-a apreciat atunci, în ședințele de analiză de după Olimpiada canadiană, că, în fapt, calitatea muncii a decis comportarea slabă a atleților români și, în consecință, munca de pregătire pentru Moscova '80 a fost mai bine organizată, mai bine îndrumată și controlată. Unele rezultate bune — și n-au fost puține — au întărit convingerea că la întrecerile de la Lujniki atleții români ar putea avea o comportare superioară celei de la Montreal și că atletismul este în măsură să răsplătească, prin rezultate valoroase, serioasa investiție morală și materială care i se face de mai mulți ani și că-și va îndeplini obiectivele cu care s-a angajat. Nimic nu lăsa să se întrevadă că, la Moscova, la Olimpiadă promisiunile nu vor fi împlinite ! La ultima ședință a biroului F.R. Atletism dinaintea plecării la Olimpiadă au apărut, ce este drept, în discuție cîtiva „dacă" vizînd comportarea unuia sau a altuia dintre atleți, dar — la modul general — optimismul era precumpănitor. Și zicem noi, era vorba de un optimism real, determinat de chiar evoluția din acest sezon, din ultimele săptămîni mai ales, a candidaților noștri olimpici.

Și totuși, împotriva tuturor aparențelor, a tuturor rezultatelor foarte bune, bune sau numai promițătoare care au însoțit evoluțiile preolimpice ale atleților noștri fruntași, în pofida pregătirilor apreciate, nu o dată, de specialiști competenți ca fiind la nivelul corespunzător cerințelor momentului, iată că în întrecerile de la Moscova, cu extrem de puține excepții, **comportarea de ansamblu a reprezentanților noștri a fost nu slabă, ci foarte slabă, așa cum lesne se poate vedea și din tabelele alăturate.**

Cu o excepție (mai evidentă) — cursa de 4×400 m la care a fost înregistrat un nou record ; totuși și aici se aștepta un rezultat mai bun ! — **rezultatele atleților români la J.O. de la Moscova au fost sub nivelul prestației cele mai bune din acest an ! Și** acum, ca și altădată în asemenea ocazii, s-a pretins atleților noștri să-și egaleze, măcar, în respectivul concurs de amploare, rezultatul cel mai bun din acel sezon, considerîndu-se că, și în felul acesta, poate fi asigurată o clasare oricum mulțumitoare...

Pentru a înțelege mai bine situația de la J.O. '80 a atleților noștri, iată un tabel în care am notat pentru fiecare sportiv : anul **de** naștere ; recordul personal și anul în care a fost realizat ; cel mai bun rezultat din 1980, data la care a fost obținut și locul în bilanțul mondial (al țărilor participante la J.O.) ; performanța și locul la Olimpiadă.

	Reord personal	Rezultat (1980)	Rezultat la J.O.
400 M			
Niculina Lazarciuc (n. 1957)	52,56 (—) (1980)	52.56 (24.V.)	52,52 (5 serie)
Maria Samungi (n. 1950)	52,07 (1979)	52,74 (—) (14.VI.)	52,89 (4 s.)
Elena Tărîță (n. 1954)	52,04 (—) (1980)	52,04 (—) (14.VI.)	52,96 (5 s.)
800 M			
Fița Lovin (n. 1951)	1:56,7 (1980)	1:56,7 (4) (12.VI.)	1:59,2 (4 sf.)
Doina Beșliu (n. 1956)	2:00,5 (12) (1980)	2:00,5 (12) (18.V.)	2:00,8 (6 sf.)
1500 M			
Natalia Mărășescu (n. 1952)	3:58,2 (1979)	4:03,4 (9) (3.VII.)	4:04,8 (IX)
Ileana Silai (n. 1941)	3:58,5 (1979)	4:04,2 (10) (6.VII.)	4:03,0 (VIII)
Maricica Puică (n. 1950)	3:59,3 (1980)	3:59,3 (4) (6.VII.)	4:01,3 (VII)
ÎNĂLȚIME			
Cornelia Popa (n. 1950)	1,93 (1976)	1,90 (13) (15.VI.)	1,88 (VIII)
DISC			
Florența Țacu (n. 1955)	67,02 (1980)	67,02 (8) (11.V.)	64,38 (VI)
SULIȚĂ			
Eva Zörgö-Raduly (n. 1954)	68,80 (1980)	68,80 (4) (5.VII.)	64,08 (VII)
4×400 M			
Iboia Korodi (n. 1957)	53,23 (1979)	52,67 (31.V.)	3:27,7 (IV) împreună cu Lazarciuc, Samungi și Tărîță
400 M			
Horia Toboc (n. 1953)	45,86 (1979)	46,98 (—) (31.V.)	49,90 (5 s.)
10 000 M			
Ilie Floroiu (n. 1952)	27:40,1 (1978)	28:04,0 (12) (31.V.)	28:16,3 (X)
3000 M. OBST.			
Vasile Bichea (n. 1950)	8:22,6 (1980)	8:22,6 (4) (3.VII.)	8:23,9 (IX)
Paul Copu (n. 1953)	8:20,4 (1978)	8:38,3 (—) (17.VII.)	8:45,0 (10 sf.)
Nicolae Voicu (n. 1955)	8:26,6 (1978)	8:31,0 (—) (29.VI.)	8:49,0 (9 s.)
400 MG			
Horia Toboc	49,64 (1980)	49,61 (8) (5.VI.)	49,84 (VI)
ÎNĂLȚIME			
Adrian Proteasa (n. 1959)	2,26 (1980)	2,26 (9) (4.VII.)	2,21 (VII)
DISC			
Iosif Nagy (n. 1946)	65,80 (1980)	65,80 (9) (1.VI.)	59,34 m (cal.)

Din lot au mai făcut parte și doi juniori, cîștigători ai insignei „Cercurile olimpice" :

200 M			
Nicoleta Lia (n. 1963)	23,78 (1979)	24,17 (—) (15.6.)	24,54 (6 s.)
ÎNĂLȚIME			
Sorin Matei (n. 1963)	2,24 (1980)	2,24 (15) (5.7.)	2,18 (13)

Dacă și-ar fi reeditat — numai — aceste rezultate la J.O. **Eva Zörgö-Raduly** ar fi fost campioană olimpică (Caridad Colon-Cuba a avut 68,40 m), **Maricica Puică** ar fi urcat pe podium pe locul 3, **Iosif Nagy** al 4-lea, **Fița Lovin** ar fi fost a 5-a, **Adrian Proteasa** al 5-lea etc. Dacă...

Este clar că, în lumina faptelor, **pregătirea atleților noștri n-a fost bună,** așa cum s-a spus, dacă LA MOMENTUL DORIT (să nu-i mai spunem și... planificat !) **reprezentanții noștri n-au izbutit să atingă plafonul cel mai ridicat al evoluției** din acest sezon și, drept consecință, clasările lor au fost — cu excepțiile de rigoare — slabe și foarte slabe.

Am asistat, nu de mult, la o analiză a comportării la J.O. în care și-au expus părerea atleții și antrenorii lor. După mai multe ore de discuții (altfel interesante, deși spiritul autocritic a fost ca și absent) n-am înțeles totuși mare lucru asupra cauzelor acestui nou insucces al atletismului nostru. N-am înțeles cum **se poate ca Eva Zörgö-Raduly, o atletă excepțională,** cum a dovedit-o mereu în ultimii ani, **capabilă de** rezultate mari, să capoteze la al treilea examen olimpic **al său,** după ce cu cîteva zile înaintea J.O., pe același stadion, la Moscova, pe ploaie, obținuse recordul său de 68,80 m ! Mai apoi, la campionatele naționale de la Pitești, la 27 zile după Jocuri, aproape în glumă, ea a aruncat 68,38 și 68,36 m !...

În același concurs, de la Pitești, **Fița Lovin,** învinsă totuși de Silai la 800 m, a înregistrat un timp (1:58,9) care, fără emoții, l-ar fi asigurat participarea la finala olimpică și, poate, cine știe... Dealtfel 65% dintre olimpicii noștri au avut la Pitești, rezultate mai bune decit la J.O.

Am ales doar aceste **două** cazuri, cele mai frapante. Ce dovedesc ele, ca și altele de acum, și de altă dată ? Arată încă un aspect al acelui „basm cu cocoșul roșu" al atletismului nostru, așa cum poate fi denumită situația, mult, mult discutată. A PUNERII ÎN FORMĂ A ATLEȚILOR LA MOMENTUL DORIT ; de fapt la momentul impus de însuși calendarul competițional.

Anul acesta a fost Olimpiada, ca și în 1976, acum doi ani au fost „europenele" ca și în 1974. **De fiecare dată atleții noștri n-au fost în vîrf de formă la respectiva competiție.** De ce ? Pentru că, iată, încă o dată se dovedește, tehnicienii atletismului nostru (în cazul de față unii dintrei cei mai reputați antrenori, cu vechi state de serviciu) **nu stăpînesc metodologia punerii în formă maximă a elevilor lor pentru un anumit moment dintr-un sezon de concursuri.**

Doarece, repetăm, fenomenul nu este un caz izolat ci se înscrie pe lista mai lungă a neîmplinirilor la marile examene ale atletismului internațional, el nu va trebui analizat izolat, ci în contextul de care aminteam. Se impune, astăzi mai mult ca oricînd, ca tehnicienii atletismului să fie ajutați, atit teoretic cit mai cu seamă practic, de oameni de știință competenți, din diferite domenii de activitate, astfel ca să se poată acționa, în mod deliberat, asupra formei sportive a atleților fruntași. Iată un domeniu în care **se simte nevoia ca știința să fie mult mai aproape de activitatea noastră atletică,** așa cum se petrec lucrurile, în mod obișnuit, **în atletismul din diferite alte țări. Acest ajutor** pe care atletismul îl așteaptă de la știință (medicină, fizică, biochimie, pedagogie, psihologie etc.) trebuie să-i fie acordat, așa cum o cere însăși viața de astăzi a stadioanelor și pretențiile, mereu, mereu mai mari ale înaltelor performanțe. Fără un asemenea sprijin real, concret, multilateral și eficient cu greu atletismul nostru va mai putea depăși curînd un anumit stadiu — nemulțumitor — de dezvoltare.

Un bilanț total necorespunzător : 5 puncte, nici o medalie

Steaua + Dinamo + C. A. U. = 4 atleți = 0,75 puncte

Așadar, 21 de atleți români au luat parte la întrecerile de pe Stadionul de la Lujniki. La modul general poate fi considerat ca pozitiv faptul că **lotul atleților noștri a fost alcătuit din reprezentanți a 14 secții din 8 orașe** (județe) ale țării. Cei mai mulți i-a dat clubul **Farul Constanța — 4, apoi Steaua 3, C.S.M. Craiova și Metalul București — cite 2,** și restul, **cite 1 — C.S.Ș.A. Craiova, C.A. Roman, C.S.U. Galați, A.S.U. Suceava, Olimpia București, Dinamo București și C.S.Ș. Lic. nr. 2 București, Universitatea Cluj-Napoca, Știința Constanța și Politehnica Timișoara.**

Precum se știe, la J.O. **de la** Moscova, atleții noștri au avut o comportare foarte slabă, mult departe de așteptări, de posibilități, de cerințe. S-au clasat între primii șase doar echipa feminină de 4x400 m **(Iboia Korodi, Niculina Lazarciuc, Maria Samungi, Elena Tărîță) — locul 4, Florența Țacu** la disc — **locul 6 și Horia Toboc** la 400 mg — **locul 6.** Aceste clasări înseamnă **un total de 5 puncte, cele mai puține realizate de atleții români la ultimele 6 ediții ale J.O. De asemenea, acum n-a fost cucerită nici o medalie pentru delegația noastră !**

Tabelul alăturat, al evoluției olimpice a atleților români, este edificator :

	1	2	3	4	5	5	7	8	Pct.
1928	—	—	—	—	—	—	—	—	0
1936	—	—	—	—	—	—	—	—	0
1952	—	—	—	—	—	2	1	1	2
1956	—	—	—	—	1	—	—	—	2
1960	1	—	1	—	1	—	—	—	13
1964	2	—	1	—	2	1	—	2	23
1968	2	2	—	—	—	—	—	—	24
1972	—	2	—	1	—	1	1	—	14
1976	—	—	1	—	1	1	1	3	7
1980	—	—	—	1	—	2	3	2	5
	5	4	3	2	5	7	6	8	90

Deci, mari și late, doar CINCI PUNCTE, reprezentînd eforturile (umane și materiale) a multor ani de muncă. Repartizate pe cluburi aceste 5 puncte înseamnă : **Farul 2,75 p, Steaua 0,75 p, C.S.M. Craiova 0,75 p și C.A. Roman 0,75 p.** Aceasta este deci producția **olimpică 1980 a atitor zeci și zeci de secții de atletism din întreaga țară, a cîtorva sute de antrenori și profesori de educație fizică, a 39 de consilii județene pentru educație fizică și sport și C.M.E.F.S. București** care, de mai multă vreme, au avut ca sarcină prioritară **dezvoltarea atletismului !...**

Cluburi mari, puternice, cu cele mai bune condiții de activitate, încadrate cu un mare număr de antrenori și-au adus și acum, cum au făcut-o, dealtfel, și cu alte prilejuri (a se vedea, spre exemplu, campionatele europene de la Praga '78) **o contribuție modestă, foarte departe de nevoile de alcătuire a lotului olimpic al țării noastre.** Steaua a avut la Moscova doar 3 atleți, Dinamo numai 1, iar Clubul atletic universitar din București... nici unul ! Și cînd ne gindim ce frumoase angajamente și-au luat, cu diferite ocazii, președinții acestor puternice unități, că vor face și vor drege, că atleții lor vor fi bine pregătiți pentru Olimpiadă, și... cite și mai cite !

Dacă așa stau lucrurile cu marile noastre cluburi, cu cele mai puternice secții de atletism, cu antrenorii cei mai valoroși, care **au** avut pentru J.O. de la Moscova o asemenea „contribuție", deopotrivă pe planul cantității și pe cel al calității, ce pretenții putem avea atunci față de eficiența muncii desfășurată în alte **secții de atletism** din asociațiile **și cluburile sportive ?**

Și încă un amănunt, cu semnificația lui : Clubul sportiv școlar de atletism din Cîmpulung (fostul liceu experimental de atletism), cu o activitate de un deceniu, de la care s-ar fi cuvenit să așteptăm acum niște candidați olimpici, niște performeri de certă valoare, n-a dat încă aproape nimic pentru Moscova '80. Din actualul lot, care a evoluat la Lujniki, doar **Niculina Lazarciuc** este absolventă a acestui Liceu, în care s-au pus atîtea și atîtea speranțe. Să recunoaștem deschis că e mult prea puțin pentru pretențiile sportului, ale atletismului și, nu în ultimul rînd, chiar ale Liceului respectiv !

Maria Samungi a făcut o cursă remarcabilă în schimbul al treilea al ștafetei de 4×400 m la J.O.

De activitatea cluburilor și a antrenorilor depind rezultatele atleților

Fiind un sport al cifrelor (cel mai adesea, precis măsurate !) atletismul are marele avantaj — sau dezavantaj ! — că judecățile de valoare privind activitatea sa, a oamenilor săi, să se facă în mod obiectiv, fiind astfel scutit, eventual de tot felul de interpretări eronate, deși — și în cazul lui — se mai încearcă uneori astfel de practici, mai ales atunci cînd este vorba de... justificări ! În această privință, a justificărilor, cu greu i-ar putea întrece cineva pe mulți dintre oamenii atletismului nostru care au o mare abilitate de a pasa răspunderea, de fiecare dată, pe seama altora...

Încercînd să spunem lucrurilor pe nume, poate că n-ar fi drept să spunem că vinovați de eșecul atletismului nostru la J.O. de la Moscova (ca și altădată, din păcate, la destule alte competiții de anvergură) sint doar antrenorii, dar ei nu pot fi scutiți de critică pentru faptul că, de-a lungul mai multor ani, **realizările n-au fost pe măsura investițiilor, și că,** în cele din urmă, atletismul (cu peste 2000 de specialiști plătiți, desigur, ca să facă treabă bună !) se dovedește incapabil **să** se prezinte la Olimpiadă cu un lot mai numeros (și aceasta de foarte mulți ani !) și, desigur, astfel pregătit ca să fie **realmente competitiv** la ora întrecerii supreme a acestui sport.

De fapt, judecînd mai în amănunt situația de astăzi — **ca și** cea de ieri ! — constatăm **că efectivul de performeri reali ai atletismului nostru este produsul direct al muncii,** bune ori rele, cum este ea, desfășurată **în „sera"** lotului național, față de care cei mai mulți antrenori și cluburile, aproape în totalitate, n-au nici un fel de obligație, nici un fel de răspundere. Este de neînțeles cum se face ca aceleași cluburi, să le zicem **Dinamo și Steaua** (dar nu numai ele !), dau **mari performeri pentru alte ramuri sportive (caiac-canoe, lupte, handbal etc.) în timp ce contribuția lor la marea performanță atletică este aproape nesemnificativă.** S-a spus odată și se pare că așa stau lucrurile că marile noastre cluburi **sint** lidere ale... neputinței, care trage atletismul înapoi ! O dovedește contribuția acestora, **a** antrenorilor lor, la formarea **și** la pregătirea loturilor naționale, pentru multe campanii importante, la care evoluția atleților a lăsat mult de dorit și n-a răspuns așteptărilor, angajamentelor formulate în prealabil. Ca **să nu ne** ducem prea mult înapoi, să amintim că la campionatele europene de seniori de la Helsinki — 1971, Roma — 1974 și Praga — 1978, la „europenele" de juniori de la Atena — 1975, Donețk — 1977 și Bydgoszcz — 1979, ca și la J.O. de la Montreal și mai ales acum la Moscova, comportarea celor mai mulți dintre atleții noștri a fost slabă. Și a fost slabă, pentru că au fost... slab pregătiți !

Nu o dată, la diferitele analize **ale atletismului, la** diferite niveluri, a apărut limpede **că mulți — poate chiar foarte mulți — dintre antrenori** lucrează — **încă și acum — la** nivelul de **cunoștințe și de** exigență ale anilor '50. De aceea, și multe dintre rezultatele atleților noștri de astăzi sint tot cam la același nivel, al anilor '50 ! Numai pretențiile și revendicările sint altele, la zi !...

S-a constatat, și nu de ieri, de astăzi, că noțiunea de **muncă în colectiv,** în atletismul nostru, chiar și la lotul național, este o noțiune teoretică, abstractă, care conduce, în ultimă fază, la **o anumită stare conflictuală între antrenori și între atleți.** Deși F.R.A. cunoaște această chestiune încă de mai mulți ani, totuși, n-a reușit să impună ordinea necesară și iată că, la Moscova, ca o consecință firească, în finala cursei de 1500 m, cele trei alergătoare românce calificate, au concurat fără nici un fel de tactică de echipă, fiecare pentru sine. Explicația : antrenorii lor nu conlucrează în nici un fel, iar atletele respective... nu-și vorbesc ! Atunci despre ce „joc" de echipă mai poate fi vorba ?... Și acesta este doar un exemplu, unul din multele pe care, din păcate, atletismul nostru îl oferă.

Justificat — sau nu ! — mulți dintre antrenori consideră că știu, poate nu chiar totul, dar în orice caz foarte mult, că pentru ei nu mai există secrete în pregătirea atleților, **dar** țin „secretele" puținele ori mai multele **cunoștințe** pe care le dețin, în loc ca acestea să devină, cum ar fi firesc, un bun al tuturor specialiștilor atletismului, de pe întreg cuprinsul țării. Apropo de această situație ; fie-ne îngăduită o întrebare : pentru că așa stau într-adevăr, lucrurile, tînărul antrenor, care lucrează în cine știe ce capăt de țară, de unde și cum are posibilitatea să fie, cit de cit, la curent cu ce e nou în atletism ? Asta ca să nu mai vorbim de antrenorii mai vîrstnici, care se folosesc tot de metodele învățate cîndva. Consfătuirea anuală a antrenorilor, organizată la Snagov, de F.R.A., este neîndoios o cale — și se pare, pînă acum, singura — de a populariza noutățile pregătirii atleților. Dar nici acolo „secretele" nu se fac cunoscute și în afară de aceasta, la reuniunea de la Snagov sint chemați doar o parte dintre cei care lucrează în atletism și, de regulă, cam aceiași specialiști. Lucrările generale prezentate cu acest prilej sint cam **singurul material de documentare științifică pentru continua instruire a numeroșilor tehnicieni ai atletismului,** pentru că unele dintre valoroasele lucrări elaborate de Centrul de cercetări științifice al C.N.E.F.S., cu o tematică variată, generală și specială, **nu ajung acolo unde, într-adevăr, se simte nevoia lor.** În această direcție trebuie să se facă mult mai mult și, neîndoios, mai bine !

Activitatea antrenorilor, a altor tehnicieni ai atletismului nostru a făcut, de mai multe ori, obiectul unor analize, dar măsurile luate, au fost fără eficiență din moment ce situația, pe plan general, se prezintă, în continuare, la fel.

În loc de concluzii

UNELE EXPLICAȚII ALE DEZVOLTĂRII LENTE A ATLETISMULUI NOSTRU

Ar fi desigur o greșeală dacă analizîndu-se rezultatele atleților noștri la recentele Jocuri Olimpice, s-ar avea în vedere doar acest episod „Moscova '80" și nu **dezvoltarea de ansamblu a atletismului,** căruia, pe bună dreptate, i s-a spus sport al sporturilor. În pofida anumitor succese (căci, din fericire, în atletismul nostru au existat și unele succese și, desigur, vor mai exista încă!), a participărilor largi, cu starturi bine populate, la diferite competiții cu caracter intern, aria de practicare a atletismului s-a restrins tot mai mult în ultima vreme. Statisticile o dovedesc!

Fapt cert, aria de practicare a atletismului se restringe din mai multe motive... Unul, poate cel mai important și cu implicațiile cele mai de fond, ar fi acela că **atletismul este din ce în ce mai puțin „predat" și practicat în școală,** în pofida însăși a programei de învățămînt, care fixează **atletismului** un anume loc, **foarte** exact și în **funcție** de acesta fiind stabilite precis și sarcinile și răspunderile profesorilor de educație fizică față de atletism, chiar ale directorilor de școli și ale inspectorilor etc.

Desfășurarea diferitelor competiții școlare (din ce în ce mai puține), a înseși campionatelor republicane școlare sint cea mai bună dovadă că **atletismul a pierdut teren serios în școală.** Și dacă în școală — unde este angrenat întreg tineretul țării, unde sint profesori specialiști, unde există un cadru organizatoric și chiar o minimă bază materială — **nu se practică** îndeajuns atletismul, **atunci unde oare să se practice cu mai bune rezultate?**

Existența secțiilor de atletism în cadrul cluburilor sportive școlare, în majoritatea marilor localități din țară, reprezintă ceva, desigur, pentru tineretul școlar, dar aceste unități nu țin și nici nu vor putea suplini vreodată atletismul în școală, așa cum trebuie el, repetăm, predat și practicat! Aceste unități vin, indiscutabil, cu un aport însemnat la dezvoltarea acestui sport, dar — trebuie să recunoaștem — **ele reprezintă încă foarte puțin pe planul marii performanțe atletice.** Există, după cit se pare, un anume nivel de suficiență în care-și duc activitatea cele mai multe dintre C.S.Ș.-uri, un nivel care, în final, se arată ineficient pentru creșterea nivelului rezultatelor, pentru lărgirea numărului performerilor, al sportivilor fruntași capabili să abordeze cu succes cerințele unor mari competiții internaționale.

Desfășurarea anuală a campionatului cluburilor sportive școlare este — din punctul de vedere al „suficienței", de care aminteam — exemplul cel mai elocvent, valoarea generală a concursului fiind departe de ceea ce se poate pretinde, în primul rînd, de la specialiștii care activează în aceste unități. Și, deși și această chestiune este cunoscută de mai multă vreme, nu știm ca cineva să fi stabilit **măsuri concrete pentru îmbunătățirea de fond a situației la aceste unități, care consumă fonduri importante și care dau — totuși — atît de puțin atletismului de vîrf din țara noastră,** la nivelul juniorilor.

Aria de practicare a atletismului s-a restrins și pentru că, iată, copiii nu mai sint atrași în vreun fel către acest sport. Cluburile sportive și comisiile locale de atletism — dacă școlile n-o fac! — **ar trebui să organizeze ele competiții pentru copii și juniori.** De aceea, deși în calendarul competițional sint prevăzute termene pentru organizarea **etapelor preliminare** ale diferitelor campionate republicane, acestea nu sint respectate **și concursurile nu se mai organizează.** Stă scris, negru pe alb, în diferite regulamente de competiții și sînt prevăzute chiar și în calendarul competițiilor sportive centrale, etape — cu caracter de masă — pe clase, interclase, pe școli etc. Dacă asemenea concursuri s-ar organiza undeva ar fi, într-adevăr, o treabă **bună!** În legătură cu concursurile iată încă un „caz": **pînă în urmă cu** cîtiva ani, exista un concurs **cu** caracter republican — deci cu finală **pe țară** — rezervat copiilor. Din anumite motive **s-a** renunțat la etapa finală, stabilindu-se ca **limită** — etapa județeană. Ei bine, cu excepția Bucureștiului și încă a două, maximum trei județe, **competiția copiilor nu se mai desfășoară nicăieri!...**

În atletismul nostru se mai constată și un alt aspect păgubitor **și** cu mari **implicații** ulterioare: **mai mult de jumătate dintre tinerii atleți se pierd, pur și simplu, pe drum, în momentul de răscruce al trecerii lor de la juniorat la seniorat.** Juniori talentați, cu rezultate promițătoare, dispar din atletism **cu** mult înainte de a fi realizat ceea ce, realmente, le stătea în putință s-o facă. Chestiunea este desigur foarte complexă și are numeroase explicații. După părerea noastră, una, poate nici măcar cea mai importantă, ar fi și aceea a **slăbiciunii secțiilor de atletism din cluburile sportive** în care ar trebui să activeze această masă de tineri, foștii juniori, și în care, adesea, ei nu-și găsesc loc!... În secții nu este loc pentru acești noi veniți, și **din cauza diferitelor elemente plafonate,** senatori de drept ai cluburilor, de care acestea nu se arată dispuse să se despartă. Chiar și o sumară trecere în revistă a efectivelor secțiilor diferitelor cluburi va arăta, oricînd, aceasta!

În aceeași ordine de idei s-ar putea vorbi — și încă foarte mult — despre **eficiența diferitelor competiții exclusiv cu caracter de masă** („Crosul tineretului", de pildă, cea mai mare dintre aceste competiții și-a adus, pînă acum, o contribuție cu totul minoră la creșterea potențialului atletismului de performanță) : despre „ciudatul" fenomen care se constată în activitatea unor tehnicieni de a se ocupa, de mai multă vreme, **doar de unele grupe de copii** (că, oricum, este mai ușor), fără să se intereseze, cum ar fi firesc, și de „performanță" ; despre faptul că în multe localități (inclusiv Piteștiul, unde se spunea că atletismul se scrie cu A mare!) **atleților le este interzis accesul pe stadionul de fotbal;** despre faptul că **producția de materiale pentru atletism** (între care pantofi cu cuie, greutăți de 5 și 6 kg, ciocane, garduri etc.) **nu ține pasul cu dezvoltarea internă a acestui sport.** Dar de cite alte asemenea aspecte nu s-ar putea vorbi, mai ales acum cînd se caută explicații, cu adevărat viabile, faptului că la J.O. de la Moscova n-au fost prezenți decit 21 de atleți români și prestația lor a fost foarte slabă. Fiecare dintre aceste aspecte au contribuit, în cite un fel, ca la Olimpiada '80 atletismul nostru să nu fi realizat decit 5 puncte !

Federația noastră de atletism este răspunzătoare, **în principal,** pentru starea de lucruri existentă — **repetăm, de mai multă vreme — în activitatea acestei importante ramuri de sport. Fără ca aceasta să însemne o scuză —** poate, dimpotrivă! — trebuie arătat **că,** prin **forța lucrurilor (înțelegînd prin aceasta sumedenia de sarcini nerezolvate de cluburi și chiar de forurile sportive teritoriale), F.R.A. s-a transformat în organul de conducere și coordonare — exclusivă — a activității diferitelor loturi naționale, inclusiv** al celui olimpic, în loc **să fie,** potrivit nevoilor de viață ale atletismului, organul de conducere și îndrumare a activității din întreaga țară.

Federația de atletism se face însă serios vinovată și pentru faptul că n-a reușit încă să întroneze o disciplină de muncă, responsabilă, fermă mai ales în loturile naționale, pentru că nu a întronat un stil corespunzător de muncă deopotrivă la antrenori și la atleți, pentru cluburi, pentru că a tolerat diferite și multe abateri.

Federația de atletism, potrivit sarcinilor pe care le are în ansamblul mișcării sportive din țara noastră, are datoria ca îmbunătățindu-și, în primul rînd ea, stilul de muncă, să devină cit mai grabnic forul de conducere a întregii activități atletice din toată țara.

Situația actuală a atletismului nostru pretinde o analiză amplă, foarte serioasă, care să ducă urgent la soluții și măsuri concrete, menite să ajute acestui sport, cu cea mai serioasă pondere olimpică, să devină — realmente — competitiv în arena internațională.

Pagini realizate de Romeo VILARA